

Διαβάζω με προσοχή τα ρεπορτάζ που αφορούν τη δράση του παιδεραστή από το Περιστέρι.

Πριν κατηγορήσω τους γονείς των παιδιών που αποπλάνησε, για πλημμελή εκτέλεση των καθηκόντων τους, διότι πάντα υπήρχαν αδιάφοροι γονείς, πριν στείλω στο πυρ το εξώτερο την τεχνολογία και το διαδίκτυο, διότι παιδόφιλοι υπήρχαν πριν την ανακάλυψη του παγκόσμιου ιστού, προσπαθώ να φανταστώ τις συνθήκες που έστηνε τις δουλειές του.

Τα μηνύματα στο facebook, τα τρυφερά του λόγια, που όταν συνειδητοποιήσεις τους αποδέκτες τους, αντιλαμβάνεσαι το βάθος της χυδαιότητας, τον ιστό που έπλαθε για να παγιδεύει παιδάκια. Είναι ένας κόσμος ξέχειλος από αρρώστια. Βεβαίως, παιδιά 12 ετών δεν είχαν πάντα προσωπικό υπολογιστή ή ανεξέλεγκτη πρόσβαση στο ίντερνετ και αυτό είναι ένα θέμα.

Οι ενέργειες του 40χρονου παιδόφιλου δεν είναι ανήθικες, αυτό σε μεγάλο βαθμό είναι ένα πρόβλημα διαχειρισμο. Είναι χωρίς κανένα ήθος, και αυτό είναι χαώδες. Πως το αντιμετωπίζεις;

Γράφτηκε ότι οι γείτονες, ενήμεροι για ότι συνέβαινε, έγραφαν στους τείχους του σουπερ μάρκετ που διατηρούσαν οι γονείς του στο Περιστέρι τη λέξη παιδεραστής, αλλά δεν κατήγγειλαν το θέμα στις αρμόδιες αρχές. Στο ερώτημα, γιατί δεν έγινε η καταγγελία

υπάρχουν διάφορες απαντήσεις. Ο δρόμος αυτός, είναι δύσκολος. Όπως επίσης το άλλο ακανθώδες ερώτημα, του πως συγκρατήθηκαν οι θιγμένοι, από την προσωπική εκδίκηση.

Ασφλώς, η βία δεν είναι λύση, σε μια κοινωνία ευνομούμενη. Πολύ δε περισσότερο, δεν αποτελεί τρόπο επίλυσης διαφορών. Η βία δεν είναι παρά ένα σκοτεινό καταφύγιο και συχνά, ένα δρομολόγιο χωρίς επιστροφή. Η κλιμάκωση της είναι απρόβλεπτη. Στο σκληρό π.χ. Ιρλανδικό κόσμο, η τιμωρία για τον «χαφιέ», ήταν πυροβολισμός στο γόνατο. Η ζημιά ήταν τέτοια που συνόδευε πάντα τον πυροβολημένο. Ήταν πλέον η ταυτότητά του και ήταν πολύ εμφανής.

Για να χρησιμοποιήσουμε πάντως μια έκφραση της εποχής, ακόμα και στα σωφρονιστικά ιδρύματα υπάρχουν κόκκινες γραμμές. Οι παιδεραστές, ιδιαίτερα οι κατά συρροή και εξακολούθηση είναι μια ελάχιστα δημοφιλής φυλή εκεί μέσα. Πέρα από την όποια ποινή θα εισπράξει ο προφυλακισθείς παιδόφιλος, η παραμονή του σε οποιοδήποτε κελί της χώρας, θα είναι πιθανότατα ένας καθημερινός Γολγοθάς.

Προχείρως να υπενθυμίσω την περίπτωση του Μαν. Δουρή εξ' Αργολίδος. Το γεγονός ότι δεν θα μάθουμε ποτέ, ίσως, αν αυτός ήταν ο βιαστής και ο παιδοκτόνος, όπως και τι ακριβώς συνέβη, στη συνείδηση της φυλακής ήταν ένοχος. Έτσι το μαρτύριό του ξεκινά από την κλούβα, όπου πέφτει το πρώτο «βρωμόξυλο» από συγκρατούμενους, οι συνοδοί δεν πρόλαβαν να αντιδράσουν και τελειώνει με τον απαγχονισμό του. Δεν μάθαμε ακόμα αν αυτοκτόνησε ή αν «τον αυτοκτόνησαν». Αυτό που κρατάμε, για κάποιους που κατηγορούνται για τέτοιου είδους εγκλήματα, είναι, ότι η κοινωνία της φυλακής τους ταπεινώνει, τους εξευτελίζει.

Δεν γνωρίζω αν τούτο αποτελεί δικαιοσύνη, μήτε αν θα βοηθήσει να επουλώσουν τις πληγές τους, όλα τα θύματα. Δεν παύει όμως να είναι μια πραγματικότητα. Είναι η ίδια πραγματικότητα, που βίωσε Μουσουλμάνος κατηγορούμενος για βιασμό στην βορειοανατολική Ινδία, όταν χιλιάδες πολίτες εισέβαλαν στη φυλακή υψίστης ασφαλείας και αφού τον άρπαξαν από το κελί του, τον περιέφεραν γυμνό στους δρόμους και στο τέλος τον λιντσάρισαν.